

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (prvního senátu)

25. ledna 2007*

Ve věci C-411/04 P,

jejímž předmětem je kasační opravný prostředek na základě článku 56 statutu Soudního dvora, podaný dne 23. září 2004,

Salzitter Mannesmann GmbH, původně Mannesmannröhren-Werke GmbH, se sídlem v Mülheim an der Ruhr (Německo), zastoupená M. Klusmannem a F. Wiemerem, Rechtsanwälte,

účastnice řízení podávající opravný prostředek (navrhovatelka),

přičemž další účastníci řízení je:

Komise Evropských společenství, zastoupená A. Whelanem a H. Gading, jako zmocněnci, ve spolupráci s H.-J. Freundem, Rechtsanwalt, s adresou pro účely doručování v Lucemburku,

žalovaná v prvním stupni,

* Jednací jazyk: němčina.

SOUDNÍ DVŮR (první senát),

ve složení P. Jann, předseda senátu, K. Lenaerts, E. Juhász, K. Schieman a M. Ilešič (zpravodaj), soudci,

generální advokát: L. A. Geelhoed,
vedoucí soudní kanceláře: B. Fülöp, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 8. prosince 2005,

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 12. září 2006,

vydává tento

Rozsudek

- 1 Svým kasačním opravným prostředkem se společnost Salzgitter Mannesmann GmbH, dříve Mannesmannröhren-Werke GmbH a původně Mannesmannröhren-Werke AG (dále jen „Mannesmann“ nebo „navrhovatelka“), domáhá zrušení rozsudku Soudu prvního stupně Evropských společenství ze dne 8. července 2004, Mannesmannröhren-Werke v. Komise (T-44/00, Sb. rozh. s. II-2223, dále jen „napadený rozsudek“), v rozsahu, v němž tento rozsudek zamítl její žalobu podanou

proti rozhodnutí Komise 2003/382/ES ze dne 8. prosince 1999, v řízení podle článku 81 Smlouvy o ES (Věc IV/E-1/35.860-B – Bezešvé ocelové trubky) (Úř. věst. 2003, L 140, s. 1, dále jen „sporné rozhodnutí“).

Sporné rozhodnutí

Kartelová dohoda

- 2 Komise Evropských společenství zaslala sporné rozhodnutí osmi podnikům, které vyrábějí bezešvé ocelové trubky. Mezi tyto podniky patří čtyři evropské společnosti (dále jen „výrobci Společenství“): Mannesman, Vallourec SA (dále jen „Vallourec“), Corus UK Ltd (původně British Steel plc, dále jen „Corus“) a Dalmine SpA (dále jen „Dalmine“). Dalšími čtyřmi adresáty uvedeného rozhodnutí jsou japonské společnosti (dále jen „japonští výrobci“): NKK Corp., Nippon Steel Corp., Kawasaki Steel Corp. a Sumitomo Metal Industries Ltd (dále jen „Sumitomo“).
- 3 Bezešvé ocelové trubky jsou používány v ropném a plynárenském průmyslu a zahrnují dvě velké skupiny výrobců.
- 4 První z těchto skupin je skupina olejářských trubek, které jsou obvykle označovány jako „Oil Country Tubular Goods“ nebo „OCTG“. Tyto trubky mohou být prodávány bez závitů („hladké trubky“), nebo se závitem. Řezání závitů je operace, která slouží tomu, aby bylo možné trubky OCTG spojit dohromady. Může být provedena podle standardů stanovených American Petroleum Institute (API), přičemž závitové trubky vyrobené podle této metody jsou označovány jako

„standardní trubky OCTG“, nebo podle speciálních technik, zpravidla patentovaných. V posledně jmenovaném případě se hovoří o závitů nebo popřípadě o „spojených prvotřídní kvality“ nebo „prémium“, přičemž trubky opatřené závitěm podle této techniky jsou označovány jako „trubky OCTG prémium“.

- 5 Druhá skupina výrobků je tvořena naftovodnými trubkami („line pipe“), mezi kterými se nachází jednak trubky, které jsou vyráběny v souladu se standardními normami, a jednak trubky, které jsou vyráběny na míru v rámci speciálních projektů (dále jen „naftovodné trubky zvláštního provedení a využití“).

- 6 V listopadu 1994 se Komise rozhodla provést šetření ohledně existence jednání narušujících hospodářskou soutěž týkajících se těchto výrobků. V prosinci téhož roku provedla šetření u vícero společností, mezi nimi i společnosti Mannesmann. Mezi zářím 1996 a prosincem 1997 provedla Komise dodatečná šetření u společností Vallourec, Dalmine a Mannesmann. V rámci šetření provedeného u společnosti Vallourec dne 17. září 1996 učinil p. Verluca, prezident společnosti Vallourec Oil & Gas, určitá prohlášení (dále jen „prohlášení p. Verlucy“). V rámci šetření u společnosti Mannesmann v dubnu 1997 učinil vedoucí pracovník této společnosti p. Becher rovněž prohlášení (dále jen „prohlášení p. Bechera“).

- 7 Komise rovněž zaslala žádosti o informace na základě článku 11 nařízení Rady č. 17 ze dne 6. února 1962, první nařízení, kterým se provádějí články [81] a [82] Smlouvy (Úř. věst. 1962, 13, s. 204; Zvl. vyd. 08/01, s. 3) vícero podnikům. Vzhledem k tomu, že společnost Dalmine odmítla sdělit některé z požadovaných informací, bylo jí zasláno rozhodnutí Komise K(97) 3036 ze dne 6. října 1997 v řízení podle čl. 11 odst. 5 nařízení Rady č. 17. Společnost Dalmine podala proti tomuto rozhodnutí žalobu na neplatnost, která byla prohlášena usnesením Soudu ze dne 24. června 1998, Dalmine v. Komise (T-596/97, Recueil, s. II-2383), za zjevně nepřijatelnou. Rovněž společnost Mannesmann odmítla poskytnout některé z informací, které

Komise požadovala. Navzdory tomu, že vůči ní bylo přijato rozhodnutí Komise K(98) 1204 ze dne 15. května 1998 v řízení podle čl. 11 odst. 5 nařízení č. 17 (dále jen „rozhodnutí ze dne 15. května 1998“), společnost Mannesmann na tomto odmítnutí setrvala. Společnost Mannesmann podala k Soudu žalobu proti tomuto rozhodnutí. Rozsudkem ze dne 20. února 2001, Mannesmannröhren-Werke v. Komise (T-112/98, Recueil, s. II-729) Soud částečně uvedené rozhodnutí zrušil a ve zbývající části žalobu zamítl.

- 8 S ohledem na prohlášení p. Verlucy a Bechera, jakož i s ohledem na další důkazy, Komise ve sporném rozhodnutí konstatovala, že osm podniků, kterým bylo toto rozhodnutí určeno, uzavřelo dohodu, jejímž cílem bylo zejména vzájemné respektování jejich domácích trhů. Podle této dohody se každý podnik musel zdržet prodeje standardních trubek OCTG a naftovodných trubek „zvláštního provedení a využití“ na domácím trhu jiné smluvní strany uvedené dohody.
- 9 Dohoda byla uzavřena v rámci schůzek mezi výrobcí Společenství a japonskými výrobci, které byly známy pod názvem „Evropsko-japonský klub“.
- 10 Zásada respektování domácích trhů byla označována výrazem „základní pravidla“ („fundamentals“). Komise uvedla, že základní pravidla byla skutečně dodržována, a proto měla sporná dohoda na společném trhu protisoutěžní účinky.
- 11 Dohoda celkově sestávala ze tří složek: první složku tvořila základní pravidla o respektování domácích trhů, uvedená výše, která představovala protiprávní jednání shledané v článku 1 sporného rozhodnutí, druhou složku představovalo stanovení cen pro nabídková řízení a minimálních cen pro „zvláštní trhy“ („special markets“) a třetí spočívala v rozdělení dalších světových trhů, s výjimkou Kanady a Spojených států amerických, prostřednictvím rozdělovacích klíčů („sharing keys“).

- 12 Pokud jde o existenci základních pravidel, Komise se opřela o soubor listinných nepřímých důkazů, které jsou uvedeny v bodech 62 až 67 odůvodnění sporného rozhodnutí, jakož i o tabulku uvedenou v bodě 68 odůvodnění tohoto rozhodnutí. Z této tabulky vyplývá, že podíl domácího výrobce na dodávkách uskutečněných adresáty sporného rozhodnutí v Japonsku a na domácím trhu každého ze čtyř výrobců Společenství, je velmi vysoký. Komise z toho vyvozuje, že celkově byly domácí trhy skutečně stranami dohody respektovány.
- 13 Členové Evropsko-japonského klubu se sešli dne 5. listopadu 1993 v Tokiu, aby se pokusili s latinskoamerickými výrobci uzavřít novou dohodu o rozdělení trhů. Obsah dohody uzavřené při této příležitosti je uveden v dokumentu předaném Komisi dne 12. listopadu 1997 informátorem, který nebyl účastníkem řízení, a obsahuje zejména rozdělovací klíč (dále jen „dokument „rozdělovací klíč““).

Doba trvání kartelové dohody

- 14 Evropsko-japonský klub se od roku 1977 scházel zpravidla dvakrát ročně, a to až do roku 1994.
- 15 Komise měla nicméně za to, že je pro účely stanovení výše pokut třeba jako začátek kartelové dohody stanovit rok 1990, neboť v letech 1977 až 1990 existovaly mezi Evropským společenstvím a Japonskem dohody o vlastním omezení vývozu. Podle názoru Komise skončilo protiprávní jednání v roce 1995.

Pokuty

- 16 Pro účely stanovení výše pokut Komise kvalifikovala protiprávní jednání jako velmi závažné, neboť cílem dohody bylo respektovat domácí trhy, a dohoda tak narušovala řádné fungování vnitřního trhu. Komise nicméně poukázala na to, že prodeje bezešvých ocelových trubek podniky, kterým je určeno sporné rozhodnutí, dosáhly ve čtyřech dotyčných členských státech pouze přibližně 73 milionů eur za rok.
- 17 S přihlédnutím k těmto skutečnostem stanovila Komise výši pokuty na základě závažnosti protiprávního jednání na 10 milionů eur pro každý z osmi podniků. Vzhledem k tomu, že se bez výjimky jednalo o velké podniky, měla Komise za to, že nebylo namístě rozlišovat z tohoto důvodu mezi stanovenými výšemi pokut.
- 18 Komise, domnívající se, že porušení mělo střednědobé trvání, za účelem stanovení základní částky pokuty uložené každému dotčenému podniku použila na částku stanovenou z titulu závažnosti zvýšení ve výši 10 % za rok účasti na kartelové dohodě. Nicméně vzhledem k tomu, že se odvětví ocelových trubek nacházelo v dlouhodobé krizi a situace se v tomto odvětví od roku 1991 zhoršila, Komise uvedené základní částky vzhledem k polehčujícím okolnostem snížila o 10 %.
- 19 Nakonec Komise v souladu s bodem D 2 sdělení Komise o neuložení nebo snížení pokut v případech kartelových dohod (Úř. věst. 1996, C 207, s. 4, dále jen „sdělení o spolupráci“) snížila výši pokuty uložené společnosti Vallourec o 40 %, jakož i výši pokuty uložené společnosti Dalmine o 20 %, aby tak zohlednila skutečnost, že tyto dva podniky ve správním řízení s Komisí spolupracovaly.

Výrok sporného rozhodnutí

- 20 Podle čl. 1 odst. 1 sporného rozhodnutí osm podniků, kterým bylo toto rozhodnutí určeno, „[...] porušilo ustanovení čl. 81 odst. 1 Smlouvy o ES účasti [...] na dohodě, která mimo jiné stanovila vzájemné respektování jejich domácích trhů bezešvých standardních trubek OCTG [...] a [naftovodných trubek zvláštního provedení a využití]“.
- 21 Článek 1 odst. 2 tohoto rozhodnutí stanoví, že protiprávní jednání v případě společností Mannesmann, Vallourec, Dalmine, Sumitomo, Nippon Steel Corp., Kawasaki Steel Corp. a NKK Corp. trvalo od roku 1990 do roku 1995. Pokud jde o společnost Corus, je uvedeno, že protiprávní jednání trvalo od roku 1990 do února 1994.
- 22 Ostatní relevantní ustanovení výroku sporného rozhodnutí znějí následovně:

„Článek 2

1. Společnosti [Mannesmann], Vallourec [...], [Corus] a Dalmine [...] porušily ustanovení čl. 81 odst. 1 Smlouvy o ES tím, že v rámci protiprávního jednání uvedeného v článku 1 uzavřely smlouvy, které vedly k rozdělení dodávek hladkých trubek OCTG [společnosti Corus] (od roku 1994 společnosti Vallourec [...]).

2. V případě [společnosti Corus] trvalo protiprávní jednání od 24. července 1991 do února 1994. V případě společnosti Vallourec [...] trvalo protiprávní jednání od 24. července 1991 do 30. března 1999. V případě společnosti Dalmine [...] trvalo protiprávní jednání od 4. prosince 1991 do 30. března 1999. V případě [společnosti Mannesmann] trvalo protiprávní jednání od 9. srpna 1993 do 24. dubna 1997.

[...]

Článek 4

Podnikům uvedeným v článku 1 se z důvodu protiprávního jednání konstatovaného v tomto článku ukládají následující pokuty:

1. [Mannesmann] 13 500 000 eur

2. Vallourec [...] 8 100 000 eur

3. [Corus] 12 600 000 eur

4. Dalmine [...] 10 800 000 eur

5. Sumitomo [...] 13 500 000 eur

6. Nippon Steel [...] 13 500 000 eur

7. Kawasaki Steel [...] 13 500 000 eur

8. NKK [...] 13 500 000 eur“.

Řízení před Soudem a napadený rozsudek

²³ Návrhy došlými kanceláři Soudu podalo sedm z osmi podniků, jimž byla sporným rozhodnutím uložena sankce, mezi nimi i Mannesmann, žaloby, kterými všechny navrhovaly celkové nebo částečné zrušení tohoto rozhodnutí a podpůrně zrušení pokuty, která jim byla uložena, nebo snížení její výše.

²⁴ Napadeným rozsudkem Soud:

— zrušil čl. 1 odst. 2 sporného rozhodnutí v rozsahu, v němž stanoví existenci protiprávního jednání vytýkaného tímto článkem společností Mannesmann před 1. lednem 1991;

— stanovil vyšší pokuty uložené společnosti Mannesmann na 12 600 000 eur;

- ve zbývající části žalobu zamítl;

- uložil každému z účastníků řízení nést vlastní náklady řízení.

Řízení před Soudním dvorem

25 Ve svém kasačním opravném prostředku společnost Mannesmann navrhuje, aby Soudní dvůr:

- zrušil napadený rozsudek v rozsahu, v němž zamítl žalobu podanou proti spornému rozhodnutí;

- zrušil sporné rozhodnutí;

- podpůrně, snížil pokutu stanovenou v článku 4 sporného rozhodnutí a úroky z prodlení stanovené v článku 5 tohoto rozhodnutí;

- navíc, podpůrně, vrátil věc zpět Soudu, aby znovu rozhodl na základě rozhodnutí Soudního dvora;

- uložil Komisi náhradu nákladů řízení.

- 26 Komise navrhuje, aby Soudní dvůr zamítl kasační opravný prostředek a uložil navrhovatelce náhradu nákladů řízení.

Ke kasačnímu opravnému prostředku

- 27 Společnost Mannesmann vznáší tři důvody kasačního opravného prostředku směřující ke zrušení, které vychází z porušení práva na spravedlivý proces, nesprávného použití článku 81 ES v článku 2 sporného rozhodnutí a porušení zásady rovného zacházení.

K prvnímu důvodu kasačního opravného prostředku, vycházejícímu z porušení práva na spravedlivý proces

Argumentace účastnic řízení

- 28 Podle společnosti Mannesmann měl Soud neprávem za to, že dokument „rozdělovací klíč“, uvedený v bodě 13 tohoto rozsudku, o který Komise opřela sporné rozhodnutí, zejména body 85 a 86 odůvodnění tohoto rozhodnutí, byl přípustný jakožto důkaz v její neprospěch.
- 29 Soud tedy nedodržel právo na spravedlivý proces. Tento dokument byl totiž předán Komisi třetí osobou, neznámou společnosti Mannesmann, takže tato společnost nemohla ověřit pravost tohoto dokumentu a nemohla se účinně obhájit.

- 30 Kromě toho vzhledem k tomu, že tato třetí osoba tvrdila Komisi, že obdržela dokument „rozdělovací klíč“ od obchodního zástupce jednoho z dotyčných podniků, aniž by určila jeho totožnost, Komise rovněž neznala totožnost osoby, od které dokument pocházel.
- 31 Podle společnosti Mannesmann z judikatury vyplývá, že důkaz není použitelný, pokud je jeho autor neznámý. Soud nevyložil správně tuto judikaturu, podle které je při posouzení důkazů namístě ověřit jejich původ. V tomto ohledu společnost Mannesmann poznamenává, že není vyloučeno, že třetí osoby předávají Komisi zfalšované důkazy, aby poškodily určitý podnik z osobních nebo obchodních důvodů. V důsledku toho musí mít dotyčný podnik právo vyjádřit se k věrohodnosti informátora.
- 32 Společnost Mannesmann rovněž uplatňuje judikaturu Evropského soudu pro lidská práva týkající se práva na spravedlivý proces, které je zakotveno v článku 6 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod podepsané v Římě dne 4. listopadu 1950 (dále jen „EÚLP“). Podle této judikatury musí mít obžalovaný možnost zpochybnit nejenom pravost anonymních prohlášení, ale rovněž věrohodnost osoby chráněné anonymitou. Navíc tato judikatura potvrzuje, že i když je použití anonymních prohlášení přípustné v průběhu vyšetřovací fáze řízení, taková prohlášení nemohou být použita jako důkazy v neprospekch dotčené strany.
- 33 Navrhovatelka uplatňuje rovněž články 46 a 47 Listiny základních práv Evropské unie, vyhlášené v Nice dne 7. prosince 2000 (Úř. věst. C 364, s. 1, dále jen „Listina“), které odpovídají článku 6 EÚLP a zajišťují právo na spravedlivý proces. Navrhovatelka zdůrazňuje, že Listina musí být podle svého článku 52 odst. 3 vykládána soudy způsobem, který zaručí úroveň ochrany, která nebude nižší než úroveň ochrany poskytovaná EÚLP.

- 34 Společnost Mannesmann se kromě toho domnívá, že použití důkazu anonymního původu je neslučitelné se zásadou právního státu, jak je zakotvena v čl. 6 odst. 1 EU. Pokud totiž nemůže být ověřeno, že uvedený důkaz byl skutečně zaslán Komisi třetí osobou, existuje riziko manipulace a svévole.
- 35 Podle Komise je tento důvod opravného prostředku nepřijatelný, protože navrhovatelka vznáší porušení EÚLP poprvé, zatímco před Soudem uplatňovala obecně porušení práv obhajoby. Kromě toho společnost Mannesmann nemůže Komisi vytýkat porušení Listiny, protože Listina byla vyhlášena až dne 7. prosince 2000, zatímco sporné rozhodnutí je ze dne 8. prosince 1999.
- 36 V každém případě je judikatura Evropského soudu pro lidská práva, kterou uvádí společnost Mannesmann, v projednávaném případě irelevantní, protože se týká použití anonymních výpovědí v rámci trestního řízení, zatímco projednávaná věc se týká řízení směřujícího k uložení pokuty na základě práva hospodářské soutěže.
- 37 Dále Komise uplatňuje, že porušení práv obhajoby by mohlo přicházet v úvahu pouze tehdy, pokud by Soud mohl posoudit důkazy, které mu byly předloženy na základě informací, ke kterým se obhajoba nemohla vyjádřit. Přitom společnost Mannesmann se mohla vyjádřit k argumentům uvedeným Komisí v bodech 121 a 122 odůvodnění sporného rozhodnutí ohledně pravosti sporného dokumentu. Kromě toho anonymita autora tohoto dokumentu a třetí osoby, která jej zaslala Komisi, nebránila navrhovatelce ověřit hodnověrnost a průkaznost obsahu tohoto dokumentu.

- 38 Komise doplňuje, že Soud přiznal spornému dokumentu pouze omezenou spolehlivost právě z důvodu, že kontext jeho vyhotovení byl do značné míry neznámý. Pokud Soud nicméně přiznal tomuto dokumentu určitou důkazní hodnotu, je to z důvodu skutečnosti, že tento dokument obsahoval zvláštní informace, které se shodovaly s informacemi obsaženými v dalších dokumentech.
- 39 Konečně Komise uplatňuje, že i kdyby neměla právo použít uvedený dokument jako důkaz v neprospěch, tato okolnost by nic nezměnila na zjištění protiprávních jednání popsaných v člancích 1 a 2 sporného rozhodnutí. Vyloučení určitých dokumentů použitých Komisí v rozporu s právy obhajoby by totiž mělo význam pouze v rozsahu, v němž by výtky formulované Komisí mohly být prokázány pouze odkazem na tyto dokumenty, což nebyl případ projednávané věci.

Závěry Soudního dvora

- 40 Soudní dvůr uznal obecnou zásadu práva Společenství, podle které má každá osoba právo na spravedlivý proces (rozsudky ze dne 17. prosince 1998, *Baustahlgewebe v. Komise*, C-185/95 P, Recueil, s. I-8417, bod 21; ze dne 11. ledna 2000, *Nizozemsko a Van der Wal v. Komise*, C-174/98 P a C-189/98 P, Recueil, s. I-1, bod 17, a ze dne 2. května 2006, *Eurofood IFSC*, C-341/04, Sb. rozh. s. I-3813, bod 65).
- 41 Soudní dvůr rovněž rozhodl, že tato zásada vychází ze základních práv, která jsou nedílnou součástí obecných zásad práva Společenství, jejichž dodržování Soudní dvůr zajišťuje, přičemž vychází z ústavních tradic společných členským státům, jakož i z poznatků, které skýtá zejména EÚLP (výše uvedený rozsudek *Eurofood IFSC*, bod 65).

- 42 Nicméně, jak Komise právem uplatňuje, judikatura Evropského soudu pro lidská práva uvedená navrhovatelkou není v projednávaném případě rozhodující. Jak totiž uvedl generální advokát v bodech 54 až 56 svého stanoviska, tato judikatura se týká obzvláště důkazu svědeckou výpovědí v trestních řízeních, zatímco projednávaná věc se týká psaného dokumentu v rámci řízení podle článku 81 ES. Přitom ve věcech práva hospodářské soutěže Společenství má důkaz svědeckou výpovědí pouze druhořadou úlohu, zatímco písemné dokumenty mají prvořadou úlohu.
- 43 Jak rovněž uvedl generální advokát v bodech 57 až 60 svého stanoviska, provádění důkazů ve věcech spadajících do práva Společenství hospodářské soutěže se vyznačuje skutečností, že zkoumané dokumenty obsahují často obchodní tajemství nebo jiné informace, které nemohou být zpřístupněny nebo mohou být zpřístupněny pouze ve výrazně omezeném rozsahu.
- 44 Za těchto zvláštních podmínek šetření jednání narušujících hospodářskou soutěž Komisi nemůže být zásada, podle které má každá osoba právo na spravedlivý proces, vykládána v tom smyslu, že dokumenty, které obsahují důkazy v neprospěch, musí být automaticky vyloučeny jako důkazní prostředek, jestliže některé informace musí zůstat důvěrné. Tato důvěrnost se může rovněž týkat autorů dokumentů, jakož i osob, které je zaslaly Komisi.
- 45 S ohledem na výše uvedené úvahy Soud právem rozhodl:

„84 [...], pokud jde o přípustnost dokumentu „rozdělovací klíč“ jako důkazu protiprávního jednání uvedeného v článku 1 napadeného rozhodnutí, platí

v právu Společenství zásada volného hodnocení důkazů a že jediným náležitým kritériem pro hodnocení důkazů je jejich hodnověrnost [...]. Navíc pro Komisi může být nezbytné chránit anonymitu informátorů [...] a tato okolnost nepostačuje k tomu, aby Komisi činila povinnou nepřihlédnout k důkazu, který má k dispozici.

85 Ačkoli argumenty společnosti Mannesmann tudíž mohou být pro účely posouzení hodnověrnosti, a tedy důkazní síly dokumentu „rozdělovací klíč“ relevantní, není namístě považovat tento dokument za nepřípustný důkaz, který je třeba ze spisu odstranit.“

46 Z napadeného rozsudku kromě toho vyplývá, že Soud při svém posouzení hodnověrnosti dokumentu „rozdělovací klíč“ zohlednil jeho anonymní původ. Rozhodl totiž v bodě 86 napadeného rozsudku, že „jelikož Mannesmann vyvozuje ze svých argumentů vztahujících se k přípustnosti uvedeného dokumentu část žalobního důvodu týkající se jeho hodnověrnosti, je nutné konstatovat, že tato hodnověrnost je nutně snížena okolností, že kontext jeho vyhotovení je do značné míry neznámý a že tvrzení Komise v tomto ohledu nelze ověřit.“

47 Navíc Soud uznal, že důkaz anonymního původu, jako je dokument „rozdělovací klíč“, nemůže sám o sobě prokázat existenci porušení práva Společenství hospodářské soutěže. Rozhodl totiž v bodě 87 napadeného rozsudku, že pouze „v rozsahu, v němž se v dokumentu „rozdělovací klíč“ nacházejí specifické informace, které odpovídají těm, které jsou obsaženy v jiných dokumentech, zvláště v prohlášeních p. Verlucy, je namístě mít za to, že tyto poznatky se mohou vzájemně posilovat“. Již v bodech 81 a 82 tohoto rozsudku Soud zdůraznil, že dokument „rozdělovací klíč“ byl součástí souboru důkazů a že měl pouze doplňující význam. Toto posouzení se objevuje rovněž v bodě 94 téhož rozsudku, ve kterém Soud dospěl k závěru, že uvedený dokument si zachovává určitou důkazní hodnotu jen proto, „aby v rámci souboru vzájemně se podporujících nepřímých důkazů, které Komise shromáždila, dokládala určitá podstatná tvrzení obsažená v prohlášeních p. Verlucy“.

- 48 S ohledem na meze takto stanovené Soudem pro důkazní sílu dokumentu „rozdělovací klíč“ je třeba dospět k závěru, že při analýze přípustnosti a užitečnosti tohoto dokumentu jakožto důkazu nedošlo k žádnému nesprávnému právnímu posouzení.
- 49 Mimoto je nesporné, že společnost Mannesmann byla schopna vyjádřit se k dokumentu „rozdělovací klíč“ a uplatnit své argumenty vůči důkazní hodnotě tohoto dokumentu s ohledem na jeho anonymní původ.
- 50 S ohledem na vše výše uvedené musí být první důvod kasačního opravného prostředku zamítnut, aniž by bylo třeba zde rozhodnout o otázce, zda společnost Mannesmann v zásadě před Soudem uplatnila právo na spravedlivý proces, i o otázce, zda společnost Mannesmann mohla v projednávané věci uplatnit Listinu, která byla vyhlášena po přijetí sporného rozhodnutí.

K druhému důvodu kasačního opravného prostředku, vycházejícímu z nesprávného použití článku 81 ES v článku 2 sporného rozhodnutí

Argumentace účastnic řízení

- 51 Podle společnosti Mannesmann Soud neprávem potvrdil existenci porušení práva hospodářské soutěže popsaneho v článku 2 sporného rozhodnutí. Komise neprokázala, že společnost Mannesmann tím, že v roce 1993 uzavřela smlouvu o dodávce se společností Corus, uzavřela horizontální dohodu se společnostmi Vallourec

a Dalmine nebo se dopustila jednání ve vzájemné shodě s těmito podniky. Zejména opomenula prokázat, že společnost Mannesmann věděla o existenci smlouvy o dodávce uzavřené mezi společnostmi Corus a Vallourec, jakož i o smlouvě uzavřené mezi společnostmi Corus a Dalmine a všeobecném plánu údajně zavedeném společností Vallourec. Soud potvrdil toto nesprávné a neúplné provedení důkazů Komisí.

52 Soud se kromě toho dopustil chyby tím, že nepřihlédl ke skutečnosti, že sporné smlouvy o dodávce nebyly uzavřeny ve stejné době, tím, že měl za to, že relativně dlouhá doba trvání těchto smluv prokazuje existenci horizontální dohody, a tím, že rozhodl, že v projednávaném případě není použitelná žádná výjimka.

53 K tomuto poslednímu bodu navrhovatelka poznamenává, že Soud nesprávně vyloučil její argumenty týkající se použitelnosti nařízení Komise (ES) č. 2790/1999 ze dne 22. prosince 1999 o použití čl. 81 odst. 3 Smlouvy na kategorie vertikálních dohod a jednání ve vzájemné shodě (Úř. věst. L 336, s. 21; Zvl. vyd. 08/01, s. 364) na vertikální vztahy mezi společnostmi Corus a Mannesmann. Kromě toho Soud opomenul zohlednit nařízení Komise (EHS) č. 1983/83 ze dne 22. června 1983 o použití čl. [81] odst. 3 Smlouvy na kategorie dohod o výhradním prodeji (Úř. věst. L 173, s. 1), jakož i nařízení Komise (EHS) č. 1984/83 ze dne 22. června 1983 o použití čl. [81] odst. 3 Smlouvy na kategorie dohod o výhradním nákupu (Úř. věst. L 173, s. 5) a nepoužil na tomto základě čl. 81 odst. 1 ES na smlouvu mezi společnostmi Mannesmann a Corus.

54 Komise se domnívá, že tento důvod opravného prostředku je nepřipustný, protože se týká posouzení skutkového stavu. Kromě toho, i kdyby byl tento důvod opravného prostředku přípustný a opodstatněný, mohl by vést ke zrušení napadeného rozsudku a sporného rozhodnutí pouze v rozsahu, v němž je dotčen článek 2 uvedeného rozhodnutí.

Závěry Soudního dvora

- 55 Je třeba připomenout, že v případě kasačního opravného prostředku není Soudní dvůr příslušný ke zjišťování skutkového stavu ani v zásadě k přezkoumávání důkazů, které Soud přijal na podporu tohoto skutkového stavu. Pokud totiž tyto důkazy byly řádně získány a byly dodrženy obecné právní zásady a procesní pravidla použitelná v oblasti důkazního břemene a provádění důkazů, přísluší samotnému Soudu posoudit hodnotu, kterou je třeba přiznat důkazům, které mu byly předloženy (rozsudek ze dne 28. května 1998, *Deere v. Komise*, C-7/95 P, Recueil, s. I-3111, bod 22). Toto posouzení tudíž nepředstavuje, s výhradou případu zkreslování důkazů předložených u Soudu, právní otázku, která by podléhala přezkumu Soudního dvora (rozsudky ze dne 2. března 1994, *Hilti v. Komise*, C-53/92 P, Recueil, s. I-667, bod 42, a rozsudek ze dne 7. ledna 2004, *Aalborg Portland a další v. Komise*, C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P a C-219/00 P, Recueil, s. I-123, bod 49).
- 56 Je třeba konstatovat, že při svém přezkumu existence protiprávního jednání popsaného v článku 2 sporného rozhodnutí, Soud určil skutkové okolnosti, jejichž přezkum se vymyká z pravomoci Soudního dvora v rámci řízení o kasačním opravného prostředku. V důsledku toho, s výhradou případů zkreslení důkazů, věcné nesprávnosti nebo nedodržení pravidel použitelných ve věci důkazního břemena a provádění důkazů, musí být argumentace navrhovatelky týkající se otázek jednak, zda uzavřela horizontální dohodu nebo se dopustila jednání ve vzájemné shodě se společnostmi Vallourec a Dalmine, a jednak, zda věděla o smlouvách uzavřených mezi těmito dalšími podniky nebo všeobecném plánu zavedeném společností Vallourec, odmítnuta jako nepřijatelná. To platí rovněž pro její argument, podle kterého měl Soud odlišně posoudit některé skutkové okolnosti, jako je doba trvání dotčených smluv a skutečnost, že tyto smlouvy nebyly uzavřeny ve stejné době.
- 57 Pokud jde o nařízení č. 1983/83 a č. 1984/83, je třeba konstatovat, že tato nařízení jsou poprvé uplatňována ve fázi kasačního opravného prostředku. Výtka založená na těchto nařízeních je tedy nepřijatelná.

- 58 V rozsahu, v němž se navrhovatelka dovolává nařízení č. 2790/1999, stačí konstatovat, že Soud správně rozhodl v bodě 171 napadeného rozsudku, že „toto nařízení není v projednávaném případě přímo použitelné, neboť [sporné] rozhodnutí bylo vydáno dne 8. prosince 1999 a jeho článek 2 se v případě společnosti Mannesmann vztahuje na období let 1993 až 1997, tedy na dobu před vstupem relevantních ustanovení nařízení č. 2790/1999 v platnost dne 1. června 2000“. V bodě 172 téhož rozsudku Soud doplnil, rovněž právem, že „v rozsahu, v němž by toto nařízení mohlo být přesto v projednávaném případě relevantní, neboť představuje postoj Komise, který zaujala v prosinci roku 1999 ve vztahu k málo škodlivé povaze vertikálních dohod pro hospodářskou soutěž, je třeba vzít v úvahu, že tímto nařízením byl proveden čl. 81 odst. 3 ES. Z článku 4 nařízení č. 17 přitom vyplývá, že individuální výjimka pro dohody mezi podniky je podle tohoto ustanovení možná pouze tehdy, pokud smlouvy byly za tímto účelem Komisi oznámeny, což se v projednávaném případě nestalo.“
- 59 Ze všeho výše uvedeného vyplývá, že druhý důvod kasačního opravného prostředku musí být zamítnut jako částečně nepřijatelný, a částečně neopodstatněný.

K třetímu důvodu kasačního opravného prostředku, vycházejícímu z porušení zásady rovného zacházení

Argumentace účastnic řízení

- 60 Společnost Mannesmann uplatňuje, že Soud porušil zásadu rovného zacházení tím, že jí neposkytl snížení pokuty na základě sdělení o spolupráci.

- 61 V tomto ohledu společnost Mannesmann připomíná, že prostřednictvím prohlášení p. Bechera přispěla ke zjištění skutečností a nezpochybnila skutková zjištění učiněná v oznámení námitek. Poznává, že společnost Vallourec obdržela 40% snížení výše pokuty z důvodu spolupráce, protože prostřednictvím prohlášení p. Verlucy přispěla ke zjištění skutečností, a že společnost Dalmine obdržela 20% snížení pokuty, protože nezpochybnila skutková zjištění. Skutečnost, že společnosti Mannesmann nebylo poskytnuto snížení pokuty, tedy představuje nerovné zacházení.
- 62 Navrhovatelka rovněž zpochybňuje, jak Soud posoudil dosah její žaloby, uvedené v bodě 7 tohoto rozsudku, která směřuje proti rozhodnutí ze dne 15. května 1998.
- 63 Nejdříve se domnívá, že důvody napadeného rozsudku týkající se této žaloby nesouvisí s projednávanou věcí.
- 64 Soud kromě toho vyvodil nesprávné důsledky z ukončení sporu o rozhodnutí ze dne 15. května 1998. V tomto ohledu navrhovatelka poznává, že souhlasila se zpětvzetím svého kasačního opravného prostředku směřujícího proti rozsudku Soudu v této věci až poté, co uzavřela s Komisí dohodu, podle které Komise vzala zpět svou žádost o informace.
- 65 Společnost Mannesmann rovněž připomíná, že její žaloba směřující proti rozhodnutí ze dne 15. května 1998 byla prohlášena za částečně opodstatněnou. Konečně poznává, že v rozporu s tím, co Soud uvedl v bodě 310 napadeného rozsudku, jí nemůže být vytýkáno, že trvala na svém odmítnutí poskytnout požadované informace.

- 66 Komise se domnívá, že projednávaný důvod opravného prostředku se týká posouzení skutkových okolností, a že je tedy nepřipustný. V tomto ohledu zdůrazňuje, že navrhovatelka neuplatňuje, že Soud zkreslil skutková zjištění nebo důkazy tím, že v bodě 309 napadeného rozsudku konstatoval, že společnost Mannesmann neprokázala, že její spolupráce skutečně usnadnila úlohu Komise spočívající v odhalování a stíhání protiprávních jednání.
- 67 Pokud jde o věc samou, Komise uvádí, že Soud správně konstatoval v bodech 302 a 305 napadeného rozsudku, že informace poskytnuté společností Mannesmann Komisi nejsou srovnatelné s informacemi poskytnutými společností Vallourec a že na rozdíl od společnosti Dalmine společnost Mannesmann výslovně neuvedla, že nezpochybňuje skutková zjištění.

Závěry Soudního dvora

- 68 Je třeba připomenout, že v rámci kasačního opravného prostředku Soudní dvůr sice nemůže z důvodů ekvity nahradit svým vlastním posouzením posouzení Soudu při rozhodování, v rámci výkonu jeho pravomoci soudního přezkumu v plné jurisdikci, o částce pokut uložených podnikům z důvodu, že porušily právo Společenství, avšak výkon takové pravomoci při určování částky uvedených pokut naproti tomu nesmí vést k diskriminaci mezi podniky, které se účastnily dohody nebo jednání ve vzájemné shodě v rozporu s čl. 81 odst. 1 ES (rozsudky ze dne 16. listopadu 2000, *Sarrió v. Komise*, C-291/98 P, Recueil, s. I-9991, body 96 a 97, a ze dne 15. října 2002, *Limburgse Vinyl Maatschappij a další v. Komise*, C-238/99 P, C-244/99 P, C-245/99 P, C-247/99 P, C-250/99 P až C-252/99 P a C-254/99 P, Recueil, s. I-8375, bod 617).

- 69 Nicméně kasační opravný prostředek musí uvádět právní argumenty, které specifickým způsobem podporují důvod opravného prostředku vycházející z porušení zásady rovného zacházení, neboť jinak by byl tento důvod nepřipustný (výše uvedený rozsudek *Limburgse Vinyl Maatschappij* a další v. Komise, bod 618).
- 70 Je třeba konstatovat, že v rozsahu, v němž navrhovatelka zpochybňuje posouzení Soudu obsažené v bodě 301 napadeného rozsudku z důvodů uvedených v bodech 297 až 300 tohoto rozsudku, podle kterého „užitečnost prohlášení p. Bechera spočívá výlučně v tom, že do určité míry potvrzuje prohlášení p. Verlucy, které měla Komise již k dispozici, což znamená, že neusnadnilo úlohu Komise podstatným způsobem, tedy způsobem, který by byl dostatečným k odůvodnění snížení výše pokuty z titulu spolupráce“, její argumentace má skutkovou povahu, a musí být zamítnuta jako nepřipustná. Soudnímu dvoru tedy nepřisluší, aby v rámci projednávaného kasačního opravného prostředku přezkoumal zjištění Soudu v bodě 302 napadeného rozsudku, podle kterého „informace, které společnost Mannesmann Komisi poskytla před zasláním [oznámení námitek], nejsou srovnatelné s těmi, které poskytla společnost Vallourec“, a že „v každém případě nepostačují tyto informace k tomu, aby odůvodnily snížení výše uložené pokuty z titulu sdělení o spolupráci“.
- 71 Pokud jde dále o porovnání se spoluprací společnosti Dalmine, Soud v bodech 303 až 305 napadeného rozsudku rozhodl, že „podnik musí Komisi za účelem získání snížení pokuty podle bodu D 2 sdělení o spolupráci z titulu nepopírání skutkových zjištění poté, co se seznámil s oznámením námitek, výslovně informovat o tom, že nemá v úmyslu věcnou správnost skutkových zjištění zpochybnit“. Toto posouzení Soudu je v souladu s judikaturou Soudního dvora, podle které je třeba rozlišovat mezi jednak výslovným uznáním protiprávního jednání, a jednak pouhým nepopřením protiprávního jednání, které nepřispívá k ulehčení úkolu Komise spočívajícího v odhalování a potlačování protiprávních jednání porušujících pravidla hospodářské soutěže Společenství (rozsudek ze dne 14. července 2005, *Thyssen-Krupp v. Komise*, C-65/02 P a C-73/02 P, Sb. rozh. s. I-6773, bod 58). Proto za neexistence takového výslovného uznání ze strany navrhovatelky, musí být její

argumentace vycházející z diskriminace ve srovnání se společností Dalmine zamítnuta jako neopodstatněná.

72 Pokud jde o žalobu podanou společností Mannesmann proti rozhodnutí Komise přijatému na základě čl. 11 odst. 5 nařízení č. 17, Soud rozhodl v bodech 310 a 311 napadeného rozsudku, že i když „[p]ostup společnosti Mannesmann spočívající ve zpochybnění legality rozhodnutí ze dne 15. května 1998 byl samozřejmě zcela legitimní a nemůže být považován za nedostatečnou spolupráci“, nic to nemění na tom, že její žaloba v této věci byla převážně zamítnuta výše uvedeným rozsudkem ze dne 20. února 2001, Mannesmannröhren-Werke v. Komise, z důvodu, že „většina údajů, které společnost Mannesmann odmítla sdělit, žádala Komise oprávněně“.

73 Za těchto podmínek mohl Soud právem dospět k závěru v bodě 312 napadeného rozsudku, že „z důvodu protiprávního jednání společnosti Mannesmann neměla Komise po dobu správního řízení nikdy k dispozici četné informace, jejichž sdělení ve správním řízení oprávněně požadovala“, a že v důsledku toho „nelze postoj společnosti Mannesmann ve správním řízení v rámci jeho celkového posouzení považovat v projednávané věci za účinnou spolupráci“. Tento závěr není mimoto vyvrácen skutečností, že kasační opravný prostředek původně podaný společností Mannesmann proti výše uvedenému rozsudku ze dne 20. února 2001, Mannesmannröhren-Werke v. Komise, byl vyškrtnut v důsledku dosažení dohody mezi účastníky řízení.

74 Ze všeho výše uvedeného vyplývá, že třetí důvod kasačního opravného prostředku musí být rovněž zamítnut.

75 Vzhledem k tomu, že žádný z důvodů kasačního opravného prostředku vznesených navrhovatelkou nemůže být přijat, je namísto kasačního opravného prostředku zamítnout.

K nákladům řízení

⁷⁶ Podle čl. 122 prvního pododstavce jednacího řádu Soudního dvora, jestliže není kasační opravný prostředek opodstatněný, Soudní dvůr rozhodne o nákladech řízení. Podle čl. 69 odst. 2 tohoto jednacího řádu, který se na řízení o kasačním opravném prostředku použije na základě článku 118 téhož jednacího řádu, se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Vzhledem k tomu, že Komise požadovala náhradu nákladů řízení a společnost Mannesmann neměla ve věci úspěch, je namístě posledně uvedené uložit náhradu nákladů řízení.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (první senát) rozhodl takto:

- 1) Kasační opravný prostředek se zamítá.**

- 2) Společnosti Salzgitter Mannesmann GmbH se ukládá náhrada nákladů řízení.**

Podpisy.

